

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Vinospol, spol. s r. o.**, se sídlem Údolní 1076, Mutěnice, zastoupená JUDr. Petrem Poledne, Ph.D., advokátem se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2019, č. j. 30 A 2/2019 – 598,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2019, č. j. 30 A 2/2019 – 598, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně jako stěžovatelka proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Tento nezákonný zásah měl spočívat v tom, že žalovaná dne 1. 11. 2018 na internetových stránkách „www.potravinynapranyri.cz“ (dále jen „Stránky“) zveřejnila nepravdivé informace o tom, že vína distribuovaná stěžovatelkou jsou falšována přidavkem syntetického aromatu. Konkrétně se jednalo o vína:

Gewürztraminer, bílé víno polosuché, alk.: 11,5 % obj., Španělsko, č. šarže 17VSP051;
Gewürztraminer, bílé víno suché, alk.: 11,5 % obj., Španělsko, č. šarže 17VSP052;
Gewürztraminer, bílé víno suché, alk.: 11,5 % obj., Španělsko, č. šarže 17VSP077;
Gewürztraminer, bílé víno polosuché, alk.: 11,5 % obj., Španělsko, č. šarže 18VSP019;
Gewürztraminer, bílé víno polosladké, alk.: 12 % obj., Španělsko, č. šarže 18VSP020;

Müller Thurgau, bílé víno suché, alk.: 11,5 % obj., Maďarsko, č. šarže 17VSP069;
 Pinot Gris, bílé víno suché, alk.: 12 % obj., Maďarsko, č. šarže 17VSP075,

U každého z výše specifikovaných vín byla mj. uvedena obchodní firma stěžovatelky jakožto distributora tohoto vína, společně s údajem o nevyhovujícím parametru vína, spočívajícího v tom, že „*Víno bylo falšováno nepovoleným přídavkem syntetického aroma*“.

[2] Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že po shledání přípustnosti žaloby se krajský soud zabýval v meritu nejprve tím, zda má žalovaná zákonné zmocnění k uveřejňování informací o výsledcích své kontrolní činnosti na jí provozovaných Stránkách. V této souvislosti krajský soud citoval čl. 17 Listiny základních práv a svobod, odkázal na § 26 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, v rozhodném znění (včetně důvodové zprávy k tomuto zákonu), dále na čl. 5 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), rovněž § 15 odst. 13 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, v rozhodném znění, a konečně citoval § 3 odst. 3 písm. i) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o SZPI“). Na základě těchto předpisů a jejich, především teleologického, výkladu přitom nepřisvědčil stěžovatelčině námitce, že žalované z žádného právního předpisu nevyplývá oprávnění zveřejňovat informace o závadných potravinách přímo na Stránkách. Jakkoli totiž uvedené předpisy nezmiňují takovýto způsob informování veřejnosti explicitně, nelze podle názoru krajského soudu očekávat, že právní regulace bude dopadat na veškeré aspekty činnosti žalované. Jestliže tedy žalované především § 3 odst. 3 písm. i) zákona o SZPI ukládá povinnost informovat spotřebitele o výsledcích své činnosti, je odpovídající, pokud tak žalovaná činí prostřednictvím internetových stránek, které v dnešní době představují účinný způsob, jak lze promptně dostat informace k širokému okruhu spotřebitelů.

[3] Na výše uvedený závěr navázal krajský soud konstatováním, že pokud žalovaná zveřejnila na Stránkách informace o přídavku syntetického aromatu v kontrolovaných vzorcích vína, které získala v rámci své kontrolní činnosti, přičemž obsah zveřejněných informací vycházel z protokolů o kontrole a byl zpřístupněn veřejnosti až poté, kdy již byla ve věci vydána pravomocná opatření inspektora podle § 5 odst. 1 zákona o SZPI a tato byla v odvolacím řízení potvrzena, lze takový postup shledat souladným s § 3 odst. 3 písm. i) zákona o SZPI. V okamžiku zveřejnění předmětných informací na Stránkách existovaly dostatečně seriózní podklady (správní rozhodnutí, jejichž zákonnost stěžovatelka u soudu napadla samostatnými správními žalobami), které lze s ohledem na presumpci správnosti aktů správních orgánů považovat za relevantní důvod pro zveřejnění informací.

[4] Následně se krajský soud k uplatněné žalobní námitce zabýval správností předmětných informací, které byly žalovanou na Stránkách zveřejněny. Podotkl však, že v řízení o podané žalobě mohl pouze hodnotit, zda žalovaná pro takové zveřejnění měla podklad, zda obsah zveřejněné informace odpovídá tomuto podkladu (výsledku kontroly) a zda předmětný podklad *prima facie* nebyl získán nezákonným způsobem. Zastal názor, že mu v řízení o předmětné žalobě nepřísluší detailně hodnotit zákonnost podkladů, na

pokračování

jejichž základě byla informace zveřejněna. Tím by totiž došlo ke konkurenci zásahové žaloby a žaloby proti rozhodnutí. Později uvedený žalobní typ přitom primárně slouží k přezkumu zákonnosti zmíněných rozhodnutí, přičemž žaloba na ochranu před nezákonným zásahem zde má povahu ryze subsidiární.

[5] K samotné žalobní námitce, podle níž žalovaná použila nesprávnou laboratorní metodu k zjišťování přídavku syntetického aromatu [tj. metoda „stanovení gama-laktonů pro odhalování falšování vína přídavkem syntetického aroma chirální plynovou chromatografií s MS detekcí“, kód SZPI V138, metoda SZPI 4821 (dále též „Metoda“)], krajský soud uvedl, že Komisi dosud nebyly přijaty prováděcí akty předpokládané čl. 80 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále jen „nařízení č. 1308/2013“), které by stanovily metody k určení fyzikálních, chemických a organoleptických vlastností produktů, a proto je na národních státech, aby si v rámci své národní legislativy samy určily vhodné metody. Pro český právní řád z § 1 odst. 2 vyhlášky č. 231/2016 Sb., o odběru kontrolních vzorků potravin a tabákových výrobků, v rozhodném znění, vyplývá, že se při odběru vzorku, nakládání se vzorkem, označování, přípravě a zkoušení vzorku za účelem zjišťování souladu potravin a podmínek jejich výroby nebo uvádění na trh s právními předpisy, postupuje podle pravidel stanovených nařízením Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. dubna 2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (dále jen „nařízení č. 882/2004“). Podle čl. 11 odst. 1 písm. b) posledně uvedeného nařízení „*metody odběru vzorků a analýzy používané v rámci úředních kontrol musí být v souladu s příslušnými pravidly Společenství (zvýraznění doplněno NSS) nebo, pokud taková pravidla nebo protokoly neexistují, s jinými metodami vhodnými pro zamýšlený účel nebo vyvinutými v souladu s vědeckými protokoly.*“ Podle krajského soudu v daném případě pravidla Společenství neexistují, vychází se proto z tuzemských právních předpisů. Metoda byla řádně certifikována (osvědčení o akreditaci č. 313/2017 z 29. 5. 2017) a krajský soud ji považoval za souladnou s normou ČSN EN ISO/IEC 17025_2005, což má být ostatně potvrzeno například zmíněným osvědčením o akreditaci.

[6] Stěžovatelčin odkaz na taxativní výčet použitelných metod vyplývající z čl. 15 odst. 2 Nařízení Komise (ES) č. 606/2009 ze dne 10. července 2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí (dále jen „nařízení č. 606/2009“), shledal krajský soud nepřipadným. Po vstupu nařízení č. 1308/2013 v platnost totiž nelze seznam metod zveřejněný podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009 považovat za součást prováděcího aktu ve smyslu čl. 80 odst. 5 nařízení č. 1308/2013. Stejně tak neshledal pro posouzení zákonnosti zveřejnění informací zásadním, že Metodu neuznává Mezinárodní organizace pro révu vinnou a víno (dále též „OIV“), neboť použití Metody při kontrolní činnosti žalované je umožněno českým právním řádem. K tomu krajský soud podotkl, že Metoda je využívána rovněž v Německu, a to s obdobnými výsledky.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Obecně namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v tzv. „jiné vadě“ řízení před soudem, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé [srov. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[8] Nesprávně měl krajský soud posoudit jak otázku zákonného zmocnění žalované k uveřejnění předmětných informací o výsledcích kontroly na Stránkách, tak i otázku rozsahu přezkumu podkladových aktů žalované, z nichž uveřejněné informace byly čerpány, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (konkrétně zda je soud v daném žalobním řízení oprávněn či povinen k žalobní námitce zkoumat i dovolenost užití Metody). Vadu řízení před krajským soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, spatřuje stěžovatelka v tom, že krajský soud nepřerušil řízení o žalobě a nevyčkal výsledku řízení o podaných správních žalobách proti zmiňovaným podkladovým aktům žalované (tj. proti rozhodnutím žalované ze dne 31. 7. 2018, č. j. SZPI/AB752-85/2018, č. j. SZPI/AB752-86/2018, č. j. SZPI/AA763-138/2018, č. j. SZPI/AA763-137/2018, a ze dne 1. 8. 2018, č. j. SZPI/AB752-90/2018, a č. j. SZPI/AB752-91/2018).

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že tím, že žalovaná provozuje Stránky a zveřejňuje zde údajně falšované potraviny, překračuje ústavní meze pro uplatňování státní moci. Podle ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Obdobná úprava je obsažena v ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Obě citovaná ustanovení představují základní pojistku proti libovůli ve vztahu k osobám ze strany státní moci. Žádný orgán veřejné moci se v demokratickém právním státě nesmí pohybovat mimo meze, tj. pravomoc a kompetence, které mu jsou ústavním pořádkem, resp. zákony vymezeny. Přesně tohoto se však žalovaná provozováním Stránek dopouští. Podle názoru stěžovatelky je nesprávný názor krajského soudu, že žalované z výše uvedených předpisů vyplývá povinnost poskytovat informace o výsledcích své činnosti s cílem chránit spotřebitele před konzumací nevyhovujících potravin, a že zveřejnění předmětných informací lze shledat za souladné s § 3 odst. 3 písm. i) zákona o SZPI. Stěžovatelka uvádí, že základním argumentem krajského soudu je nesprávný výklad ustanovení čl. 17 odst. 2 nařízení č. 178/2002. Ustanovení čl. 17 odst. 2 citovaného nařízení především ukládá povinnost členskému státu. Z této povinnosti nelze dovozovat oprávnění žalované uplatňovat státní moc ve smyslu ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy. Dále se pak citované ustanovení týká bezpečnosti a rizik potravin a krmiv, avšak žalovaná ani netvrdí, že by předmětná vína představovala jakákoliv rizika nebo že by byla nebezpečná. Žalovaná toliko tvrdí, že stěžovatel uváděl do oběhu vína, do kterých byla přidána syntetická aromata, která jsou s výjimkou chirálních poměrů R:S, tj. poměrů molekul stáječících rovinu polarizovaného světla doprava [označují se jako (R), popř. (+)] a molekul stáječících rovinu polarizovaného světla doleva [označují se jako (S), popř. (-)], chemicky identická s přírodními aromaty. Stěžovatelka toto obvinění Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně popírá.

[10] Stejně tak je podle stěžovatelky lichá i argumentace prostřednictvím čl. 7 odst. 1 nařízení č. 882/2004. Z citované normy vyplývá, že veřejnost má mít obecně přístup k

pokračování

informacím o kontrolních činnostech příslušných orgánů a o jejich účinnosti. Nikoliv však již to, že žalovaný je oprávněn veřejně dehonestovat stěžovatelku tím, že zveřejní informace o tom, že uvedla do oběhu falšovaná vína, aniž by však o takové skutečnosti bylo pravomocně rozhodnuto. Ve věci podezření ze spáchání přestupku z důvodu přidání syntetického aroma do vína dosud (k datu kasační stížnosti, tj. k 14. 10. 2019, pozn. NSS) nebylo vůči stěžovateli vydáno ani prvostupňové rozhodnutí. Je ostatně paradoxní, že přímo krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že žalované, striktně vzato, skutečně žádný právní předpis neukládá zveřejňovat informace o své činnosti přímo na Stránkách, ačkoli následně krajský soud tento svůj závěr relativizoval názorem, že nelze očekávat, že regulace bude dopadat na veškeré aspekty činnosti žalované. Stěžovatelka má názor opačný, neboť z ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny vyplývá, že má-li se uplatňovat státní moc, lze to jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví. Pokud tedy žádný zákon neukládá žalované zveřejňovat informace o své činnosti přímo na webových stránkách, nesmí tak činit.

[11] Stěžovatelka dále predestírá, že odepřením přezkumu zákonnosti výše uvedených podkladových rozhodnutí učinil krajský soud předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem částečně bezúčelnou. Pokud krajský soud odmítl přezkoumat zákonnost podkladových rozhodnutí a zároveň nepřerušil řízení za účelem vyčkání jejich soudního přezkumu v příslušných řízeních o žalobách podle § 65 a násl. s. ř. s., nebude již stěžovatelka pro případ, že by podkladová rozhodnutí nakonec byla shledána nezákonnými, mít možnost podat novou zásahovou žalobu, neboť v takové době již bezesporu bude přinejmenším subjektivní dvouměsíční lhůta (počínající datem zveřejnění sporných informací na Stránkách) uplynulá. Stěžovatelka pak nebude mít procesní prostředek obrany proti zveřejnění informací na Stránkách, nepřistoupí-li žalovaná z vlastní iniciativy (tj. v reakci na hypotetické zrušení podkladových rozhodnutí) k jejich odstranění.

[12] Krom výše uvedeného stěžovatelka také namítá, že Metoda není uvedena v seznamu metod zveřejněném ve svazku 53 řady C Úředního věstníku Evropské unie, označeném jako „*Sdělení č. 2010/C 43/01 - Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007*“ (vydaného na základě zmocnění obsaženého v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009, dále jen „Seznam“). Právě uvedený Seznam přitom představuje podle stěžovatelčina názoru výčet metod předvídaný čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 882/2004. V důsledku toho tudíž nelze tvrdit, že absentuje unijní úprava metod odběru vzorků a analýzy, jak činí v napadeném rozsudku krajský soud. Z toho pak vyplývá, že není splněn předpoklad uvedený v čl. 11 odst. 1 písm. b) nařízení č. 882/2004 pro to, aby se při volbě vědecké metody vycházelo z tuzemských právních předpisů. Stěžovatelka podotkla, že nesprávný právní názor v této otázce přejal krajský soud nekriticky z dopisu Evropské komise, Generálního ředitelství pro zemědělství a rozvoj venkova, ze dne 22. 7. 2019 (založeného v soudním spise krajského soudu, pozn. NSS), aniž by vzal v potaz, že autor dopisu není oprávněn k podávání autoritativního výkladu právních předpisů Evropské unie, byť je na toto v závěru textu dopisu výslovně upozorňováno.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 9. 12. 2019, v němž předně uvedla, že při zveřejňování výsledků své kontrolní činnosti nepřehlíží limity výkonu státní moci, ke kontrolovaným osobám přistupuje nestranně a informace zveřejňuje standardizovaným a certifikovaným způsobem. Na tom, že žalovaná nepostupovala v rozporu s platnými právními předpisy, nic nemění ani fakt, že v dané kauze (tj. ve správním řízení vedeném inspektorátem SZPI v Brně pod sp. zn. SZPI/BG773/2019) nebylo ještě vydáno prvostupňové správní rozhodnutí. Účelem poskytování informací o výsledcích činnosti důležitých pro ochranu spotřebitele ve smyslu § 3 odst. 3 písm. i) zákona o SZPI totiž není informovat spotřebitele poté, co bude věc pravomocně rozhodnuta ve správním či případném soudním řízení, kdy celý proces může trvat při využití opravných prostředků i několik let a kdy se předmětné výrobky na trhu s velkou pravděpodobností již nebudou vyskytovat, nýbrž upozornění spotřebitelů na aktuální situaci zjištěnou kontrolní činností orgánu dozoru. Žalovaná se ztotožnila s právním posouzením předmětné otázky v napadeném rozsudku, stejně jako s názorem krajského soudu ohledně dovolenosti Metody v intencích práva Evropské unie. Vzhledem k tomu ani nemá za to, že by bývalo bylo na místě řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem přerušit do doby pravomocného rozhodnutí o žalobách proti podkladovým rozhodnutím.

[14] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatelka v jiné vadě řízení před krajským soudem, neboť řízení mělo být podle jejího názoru přerušeno až do pravomocného rozhodnutí o žalobách proti předmětným podkladovým rozhodnutím, na jejichž základě byly výše uvedené informace zveřejněny na Stránkách, nejedná se podle názoru Nejvyššího správního soudu v samé podstatě o námitku nepřezkoumatelnosti. Je tomu tak proto, že z odůvodnění napadeného rozsudku zcela jasně vyplývá takový právní názor krajského soudu, který by stěžovatelkou žádané přerušování řízení činil zjevně bezúčelným. Uvedený názor spočívá v tom, že přezkum zákonnosti podkladových rozhodnutí v nynější věci není soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem oprávněn provést, neboť by tím vyprázdnil institut žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a porušil by vztah subsidiarity žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s. vůči žalobě dle § 65 a násl. téhož zákona, jak vyplývá přímo z textu § 82 soudního řádu správního [*„Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, ...“*]. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti proti tomuto právnímu názoru krajského soudu brojí, z čehož je nepochybné, že se dožaduje jeho přezkumu, což by nejspíš nečinila, pokud by v tomto aspektu skutečně považovala rozsudek za nepřezkoumatelný.

[17] I nad rámec kasačních námitek je Nejvyšší správní soud povinen posoudit, zda napadený rozsudek netrpí některou z vad uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak učinil a konstatuje, že neshledal řízení před krajským soudem zmatečným [§ 103

pokračování

odst. 1 písm. c) s. ř. s.] ani napadený rozsudek nepřezkoumatelným [§ 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona].

[18] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zcela logicky nejprve posuzoval, zda je žalovaná ve světle ústavněprávní zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí obecně oprávněna zveřejňovat informace o výsledcích své kontrolní činnosti na jí provozovaných webových stránkách. Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje v tom, že uvedené oprávnění skutečně lze dovodit z ustanovení § 3 odst. 3 písm. i) zákona o SZPI, jež uvádí, že „[i]nspekce při plnění úkolů podle tohoto zákona a podle zvláštních zákonů poskytuje informace o výsledcích své činnosti důležitých pro ochranu spotřebitele“. Zda tak žalovaná smí činit formou umístění textu na veřejně přístupných webových stránkách, jež sama provozuje, nebo např. publikací takového textu v denním tisku, zákon nepojednává. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není důvod pochybovat o tom, že je tím žalované ponechán prostor k uvážení co do volby nosiče zveřejňované informace. Lze přisvědčit krajskému soudu, že webové stránky je třeba považovat za jeden z nejefektivnějších způsobů informování pokud možno co nejvyššího počtu spotřebitelů v reálném čase.

[19] Pokud stěžovatelka sporuje správnost výkladu ustanovení čl. 17 odst. 2 nařízení č. 178/2002 podaného krajským soudem, podotýká k této námitce Nejvyšší správní soud, že krajský soud užil odkazu na uvedené ustanovení toliko podpůrně, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku. Podle čl. 17 odst. 2 uvedeného nařízení platí, že „[č]lenské státy zajišťují dodržování potravinového práva a sledují a ověřují, zda provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce plní odpovídající požadavky potravinového práva. Za tímto účelem používají systém úředních kontrol a vykonávají další činnosti přiměřené okolnostem, včetně informování veřejnosti o bezpečnosti a riziku potravin a krmiv, dozoru nad bezpečností potravin a krmiv a dalších kontrolních činnostech prováděných během všech fází výroby, zpracování a distribuce. Členské státy rovněž stanoví pravidla pro opatření a sankce použitelné při porušení potravinového práva a právních předpisů týkajících se krmiv. Tato opatření a tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.“ Věta druhá citovaného ustanovení sice počítá s informováním veřejnosti o bezpečnosti a riziku potravin (a krmiv), avšak uvádí je pouze jako jednu z demonstrativně vymezených „činností přiměřených okolnostem“, jež smí členské státy uplatňovat za účelem zajišťování dodržování potravinového práva a za účelem sledování a ověřování, zda provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce plní odpovídající požadavky potravinového práva. Nejvyšší správní soud připouští, že z předmětného ustanovení nařízení č. 178/2002 sice nevyplývá přímo oprávnění žalované provozovat webové stránky za účelem zveřejňování informací o zjištěných plynoucích z provedených kontrol, krajský soud však toto v odůvodnění napadeného rozsudku ani netvrdí. V samém úvodu odst. 50 odůvodnění napadeného rozsudku totiž předznamenává, že citace daného textu je podávána v zájmu ilustrace cílů komunitární regulace potravinového práva. Vykresluje tedy cíle, jichž má být dosaženo. Mezi tyto cíle patří podle čl. 5 odst. 1 nařízení č. 178/2002 mj. vysoká úroveň ochrany zájmů spotřebitelů. Ochranu zájmu spotřebitele pak přibližuje čl. 8 tohoto nařízení s tím, že má poskytovat spotřebitelům základ, který jim umožní vybírat se znalostí věci potravin, které konzumují. Jeho cílem je rovněž zabránit podvodným nebo klamavým praktikám, falšování potravin a jakýmkoli jiným praktikám, které mohou spotřebitele uvést v omyl. I k naplnění tohoto cíle jsou pak podle názoru Nejvyššího

správního soudu členské státy na základě čl. 17 odst. 2 nařízení č. 178/2002 povinny vykonávat činnosti „přiměřené okolnostem“, přičemž z předmětného nařízení nikterak nevyplývá, že by tak nemohlo být činěno ve formě informování veřejnosti. Jak již bylo uvedeno výše, nevyplývá oprávnění žalované z předmětného ustanovení nařízení č. 178/2002, avšak Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zastává názor, že s ním především není v rozporu, nýbrž je souladné s jeho proklamovanými cíli (přesněji s cíli potravinového práva). Stěžovatelčina kasační námitka je tudíž lichá.

[20] Namítá-li dále stěžovatelka, že z ustanovení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 882/2004 nelze dovodit oprávnění žalované k veřejné dehonestaci její osoby zveřejněním informací o výsledcích kontrolní činnosti, které mohou veřejnost vést k podezření, že stěžovatelka přidala do vína syntetické aroma a dopustila se tak přestupku, Nejvyšší správní soud neshledává ani tuto námitku důvodnou. Již v řízení před krajským soudem nebylo sporu o rozsahu informací, které žalovaná na webových stránkách www.potravinynapranryri.cz zveřejnila ve vztahu ke kontrole provedené ve stěžovatelčině provozovně. Každopádně v tomto nebyla zahrnuta jakákoli informace co do identifikace osoby, která do vzorků vína syntetické aroma přimíchala. Žalovaná pouze naprosto věcně a stručně informovala veřejnost o výsledcích kontroly v tomto formátu (na příkladu jednoho ze sedmi vzorků): místo kontroly [Vinospol, spol. s r.o., (sídlo, IČ)], název vína – odrůda (Gewürtztraminer), barva (bílé víno), kategorizace dle kritéria zbytkového nezkvašeného cukru (polosladké), zeměpisné označení (víno ze Španělska), nevyhovující parametr (přídavek syntetického aroma), šarže (kód sestávající z písmen a číslic), obal („*bag in box*“, tzn. plastový sáček v krabici, pozn. NSS), množství výrobku v balení (20 l), výrobce (Balárna: R.E. – EX06-183/0 ES, Španělsko), dovozce (Vinospol, spol. s r.o., Údolní 1076, Mutěnice 69611), země původu („*Spain*“), datum odběru vzorku (23. 3. 2016), referenční číslo (kombinace číslic a písmen). Je patrné, že žalovaná nikterak nenaznačovala formu, ba ani existenci zavinění stěžovatelky. Informovala toliko o vyhodnocení laboratorních rozborů dotčených vzorků, a to po stránce faktické, za absence jakéhokoli dovozování právních konsekvencí kontrolního zjištění. Obecnou povahu informací a způsobu jejich zveřejňování žalovanou lze ostatně demonstrovat i samotným názvem stránky, znějícím „Potraviny na pranýři“, nikoli „Výrobci“, „Dovozci“ nebo snad „Provozovny na pranýři“. Pokud si již na základě takto nestranně podaných a fakticky zaměřených informací učiní spotřebitelé úsudek o poctivosti toho kterého kontrolovaného subjektu, bude se jednat toliko o sekundární důsledek počínání žalované, jenž jednak nemusí vůbec nastat, druhak, nastane-li, musí ustoupit zákonem preferované ochraně zájmů spotřebitele.

[21] Další kasační námitka směřuje ke zpochybnění právního názoru krajského soudu, podle něhož sám není oprávněn v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem k detailnímu posuzování věcné správnosti (pravdivosti) závěru žalované o přídavku syntetického aromatu v kontrolovaných vzorcích. Krajský soud v odst. 41 napadeného rozsudku nejprve prohlásil, že v rámci posuzování důvodnosti žaloby hodnotil mj. „*i správnost (pravdivost) zveřejněných informací.*“ Neučinil tak však v plném rozsahu, když posléze upřesnil, že se v tomto ohledu „*omezil jen na hodnocení těch nejzásadnějších aspektů namítané nezákonnosti Metody.*“ Uvedené zdůvodnil krajský soud v odst. 58 napadeného rozsudku argumentem, že „*posuzováním obsáhlých žalobních námitek proti použitelnosti Metody by vybočil z předmětu tvrzeného nezákonného zásahu a žalobkyně by se předmětnou žalobou domohla de facto rychlejšího přezkumu zákonnosti opatření inspektora, která napadá*

pokračování

samostatnými žalobami.“ Podle krajského soudu v rámci podané zásahové žaloby „nelze přezkoumávat vhodnost použití Metody při laboratorních zkouškách předmětných vzorků vín, ani její správnost či dostatečnou erudovanost dokládanou četnými vědeckými články v oboru.“ Nejvyšší správní soud shledal předmětnou kasační námitku důvodnou, a to na základě níže předestřených úvah.

[22] V první řadě je třeba zdůraznit, že stěžovatelka formulovala nezákonný zásah nejenom na základě argumentace o absenci oprávnění žalované ke zveřejnění předmětných informací na Stránkách, nýbrž i na základě skutkového tvrzení nesprávnosti (nepravdivosti) těchto informací. V tomto ohledu nezbývá než korigovat předpoklad vyjádřený krajským soudem v úvodu odst. 58 napadeného rozsudku, že stěžovatelka „označila jako zásah zveřejnění informací na Stránkách.“ Stěžovatelčino tvrzení nesprávnosti předmětných informací totiž představuje další zcela zásadní a nepominutelný rozměr podané žaloby. Stěžovatelka v žalobě výslovně uvedla, že „[t]yto informace jsou nepravdivé, difamační a nepřipustně zasahují do pověsti žalobce. Žalovaný zveřejněním uvedených nepravdivých informací (...), vybočuje z rámce, který mu pro uplatňování státní moci vymezuje zákon.“

[23] Krajský soud v předmětné právní otázce vyšel patrně ze zásady subsidiarity zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Tato zásada plyne z § 82 s. ř. s., jenž mj. stanoví, že žalobou podle něj se lze domáhat ochrany proti zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, který není rozhodnutím. Argument krajského soudu stojí na úvaze, že posouzením žalobních námitek, které směřovaly proti vypovídací hodnotě laboratorních výsledků získaných na základě zde použité Metody, by vybočil z předmětu nyní posuzovaného zásahu, neboť „zákonnost uložených opatření vydaných podle § 5 odst. 1 zákona o SZPI, v jejímž rámci budou hodnoceny i výsledky laboratorních rozborů, je předmětem posouzení žalob podaných přímo proti rozhodnutím o zamítnutí odvolání proti těmto opatřením.“ Nejvyšší správní soud nikterak nepopírá zásadu subsidiarity zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí, nemůže však nepoznamenat, že z ní existují i výjimky. Tak např. v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zaujal právní názor, že „[z] odlišnosti typových předmětů řízení u zásahové žaloby a u žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, týkají-li se obě řízení v určitém ohledu daňové kontroly, je patrné, že oba prostředky soudní ochrany jsou žalobci k dispozici vedle sebe (v praxi však z časového hlediska bude obvykle zásahová žaloba předcházet žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s.), neboť každý z nich slouží poněkud jinému účelu a zabývá se daňovou kontrolou z odlišných úhlů pohledu. Již jen z tohoto důvodu nelze ve vztahu mezi takovými řízeními uvažovat o překážce litispendence či věci rozhodnuté. Nelze proto dovozovat, že podmínkou přípustnosti výtek v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. vůči doměření daně opírajících se o tvrzenou nezákonnost daňové kontroly jako takové či nějakého jejího konkrétního úkonu, byla-li zjištěna opatřená kontrolou podkladem pro doměření daně, je předchozí uplatnění těchto výtek v žalobě podle § 82 s. ř. s. směřující vůči této kontrole. Z ustanovení o podmínkách přípustnosti obou žalob nic takového neplyne. Neplyne to ani ze vzájemného poměru těchto žalob v systému správního soudnictví – oba typy žalob stojí vedle sebe relativně autonomně, v obou případech je předmětem žaloby autoritativní jednání orgánu veřejné správy, navzájem se však liší formou (blíže k tomu viz body 17 až 21 usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2206/2011 Sb. NSS).“

[24] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení připustil současné uplatnění žaloby proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) o odvolání ve věci vyměření daně a žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nezákonně zahájené daňové kontrole. Důsledně přitom rozlišil mezi tzv. „postupy“ a „řízeními“ ve smyslu zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění, a to na základě kritéria odlišnosti povahy zásahů, jež představují v právní sféře daňového subjektu. Na této odlišnosti pak rozšířený senát diferencoval daňovou kontrolu (v kategorii „postupu“) a rozhodnutí o stanovení daně (které je až výstupem kategorie „řízení“). Z toho následně dovodil možnost jejich souběžného přezkumu cestou užití odlišných žalobních typů, jako je právě žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. téhož zákona.

[25] V nyní posuzované věci je Nejvyšší správní soud toho názoru, že zveřejnění informace o činnosti žalované v podobě popsané v odst. 20 tohoto rozsudku lze vnímat podobně. Jinak řečeno i zveřejnění informace ve smyslu § 3 odst. 3 písm. i) zákona o SZPI je „postupem“ žalované, na rozdíl od „řízení“ o uložení opatření dle § 5 nebo řízení o přestupku dle § 11 téhož zákona. Zjištění skutkového stavu, zde přítomnosti syntetického aromatu ve víně, je sice společným skutkovým základem jak pro zveřejnění informace, tak pro případné řízení o uložení opatření dle § 5 odst. 1 zákona o SZPI nebo i pro řízení o přestupku, avšak zásah v podobě zveřejnění (tvrzené) nepravdivé informace je již kategorií zcela samostatnou. Nejvyšší správní soud přitom nepovažuje za udržitelné, aby byla v takové situaci stěžovatelce (žalobkyni) v konečném důsledku odepřena efektivní soudní ochrana před zveřejněním hypoteticky nepravdivé informace čistě s poukazem na možnost uplatnění námítky nesprávného zjištění skutkového stavu v řízení o žalobě proti některému z výše předvídaných rozhodnutí (tedy rozhodnutí ve věci přestupku nebo opatření inspektora). Odmítnutím vypořádání všech uplatněných žalobních námitek však právě k tomuto nežádoucímu důsledku došlo.

[26] Nejvyšší správní soud si je vědom svého rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 9 As 238/2017 - 90, v němž vyjádřil názor, že „[p]omocí zásahové žaloby zpravidla nelze docílit ‚předstižného‘ posouzení takových jednotlivých procesních úkonů správního orgánu, jejichž zákonnost má mít význam při posuzování konečného rozhodnutí.“ V nynější věci je však, jak vysvětleno výše, takové „předstižné posouzení“ nezbytným předpokladem posouzení důvodnosti jinak přípustné zásahové žaloby, nikoli uměle vykonstruovanou taktikou k urychlení přezkumu správnosti kontrolních zjištění. Taková taktika by ostatně postrádala zjevného smyslu, neboť je nábíledni, že stěžovatelka může důvodně spatřovat nejzávažnější újmu právě v potenciálním poškození svého dobrého jména (obchodní firmy), spíše než v neveřejném správním řízení o přestupku či o opatření inspektora, nebo snad v nezveřejňovaných správních rozhodnutích, jež z těchto řízení vyvstanou (resp. vyvstala). Je proto namístě poskytnout stěžovateli příležitost přípustně tvrdit, že kontrolní zjištění je nesprávné, umožnit jí k tomu vznést důkazní návrhy a posoudit v tomto ohledu komplexně skutkový stav věci. Odkázáním stěžovatelky na soudní přezkum skutkového základu rozhodnutí žalované o odvoláních proti opatřením inspektora dle § 5 zákona o SZPI, který se děje v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s., se ostatně podle názoru Nejvyššího správního soudu problém zveřejnění výsledků kontroly na Stránkách přímo neřeší, neboť i v případě shledání nesprávnosti kontrolního zjištění (tedy že nebylo prokázáno přidání syntetického aromatu do vína)

pokračování

může správní soud nanejvýš zrušit žalobou napadené rozhodnutí či rozhodnutí jemu předcházející, nikoli přikázat odstranění informace zveřejněné na Stránkách.

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů konstatuje, že krajský soud posoudil otázku přípustnosti stěžovatelkou uplatněných žalobních námitek proti správnosti (pravdivosti) zveřejněných informací nesprávně. Souběh soudního přezkumu skutkového stavu věci společného jak pro tvrzený nezákonný zásah, tak pro samostatnými žalobami dle § 65 a násl. s. ř. s. napadená rozhodnutí žalované, nebrání v tomto případě přezkumu zákonnosti ani správnosti kontrolního postupu (včetně zvolené Metody) a jeho výstupů v obou těchto typech soudního řízení správního, a to s přiměřenou aplikací závěrů rozšířeného senátu, citovaných výše v odst. 23 tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud podotýká, že sám krajský soud v napadeném rozsudku připustil, že se správností (pravdivostí) zveřejněných informací zabýval, byť jen v omezeném rozsahu. Tím však sám učinil svou vlastní argumentaci poněkud vnitřně rozpornou, neboť z odůvodnění rozsudku není zřejmé, proč některé žalobní námitky v této otázce (konkrétně povolenost Metody) připustil a posoudil, zatímco jiné námitky, které ovšem rovněž směřovaly ke zpochybnění správnosti či pravdivosti zveřejněných informací, posoudit odmítl. To i přesto, že onu posouzenou část žalobních námitek (povolenost Metody) bylo možné stejně tak dobře uplatnit v řízeních o žalobách proti rozhodnutím žalované o odvoláních proti opatřením inspektora, a podle vlastní logiky tedy krajský soud ani povolenost Metody neměl v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem posuzovat.

[28] Z výše uvedeného plyne závěr, že se krajský soud měl zabývat nejen otázkou povolenosti metody, ale také ostatními žalobními námitkami sporujícími správnost či pravdivost zveřejněných informací. Právní názor krajského soudu, jímž vytčené nevypořádání žalobních námitek zdůvodnil, shledal Nejvyšší správní soud nesprávným. V důsledku nezbyvá než napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž posoudí důvodnost těch žalobních námitek, jimiž se v napadeném rozsudku nezabýval, a případně provede nezbytné dokazování.

[29] Jelikož se krajský soud v napadeném rozsudku opodstatněně zabýval alespoň otázkou povolenosti Metody a stěžovatelka v kasační stížnosti sporuje správnost k tomu přijatého právního názoru, je namístě, aby Nejvyšší správní soud tuto námitku vypořádal již nyní, spíše než aby tak učinil až v případě potenciální opakované kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu v dalším řízení.

[30] V otázce povolenosti Metody, kdy stěžovatelka namítala absenci povolení Metody v sekundárních předpisech práva Evropské unie, vyšel krajský soud z toho, že článkem 80 odst. 5 nařízení č. 1308/2013 předvídaný prováděcí akt, který by měl stanovit pro výrobky uvedené v příloze VII části II (tj. pro taxativně vyčtených sedmnáct druhů výrobků z révy vinné) metody uvedené v čl. 75 odst. 5 písm. d) tohoto nařízení (tedy „*dostupné metody k určení fyzikálních, chemických a organoleptických vlastností produktů*“), nebyl dosud Komisí přijat. Stěžovatelka přitom již v žalobě namítala, a činí tak nadále i v kasační stížnosti, že takový prováděcí akt přijat byl, a považuje za něj „*Sdělení č. 2010/C 43/01 – Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 [zveřejněný v souladu s čl. 15 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009 ze dne 10. července 2009]*“ (dále jen „*sdělení č. 2010/C 43/01*“). Krajský soud nicméně v odůvodnění napadeného rozsudku

uvedl, že tento seznam metod nelze po vstupu nařízení č. 1308/2013 v platnost považovat za součást „prováděcího aktu“ ve smyslu čl. 80 odst. 5 nařízení č. 1308/2013. Nejvyšší správní soud s tímto názorem ztotožňuje.

[31] Stěžovatelkou odkazované sdělení č. 2010/C 43/01 totiž výslovně odvozuje svou existenci od čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009, podle kterého *„Komise zveřejňuje v řadě C Úředního věstníku Evropské unie seznam a popis analytických metod uvedených v čl. 31 prvním pododstavci nařízení (ES) č. 479/2008 a popsanych ve Sborníku mezinárodních analytických metod pro vína a mošty Mezinárodní organizace pro révu a víno, které se použijí na kontrolu mezních hodnot a požadavků stanovených v právních předpisech Společenství pro produkci vinařských produktů.“* Předmětné ustanovení tedy opět odkazuje na jiný předpis, tentokrát na nařízení Rady (ES) č. 479/2008 ze dne 29. dubna 2008 o společné organizaci trhu s vínem, o změně nařízení (ES) č. 1493/1999, (ES) č. 1782/2003, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 3/2008 a o zrušení nařízení (EHS) č. 2392/86 a (ES) č. 1493/1999 (dále jen „nařízení č. 479/2008“). Podle čl. 31 prvního pododstavce nařízení č. 479/2008 přitom platilo, že *„[a]nalytické metody, podle kterých může být určeno složení výrobků, na něž se vztahuje toto nařízení, jakož i pravidla, podle kterých může být stanoveno, zda tyto výrobky nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, jsou metody a pravidla doporučené a zveřejněné OIV (zavedená zkratka pro Mezinárodní organizaci pro révu a víno, pozn. NSS).“*

[32] Stejně tak však stěžovatelkou zmiňované sdělení č. 2010/C 43/01 odkazuje jako na svůj právní základ na nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“), v rozhodném znění (dále jen „nařízení č. 1234/2007“), konkrétně na čl. 120g první pododstavec tohoto nařízení. Ten stanoví, že *„[a]nalytické metody, podle kterých může být určeno složení výrobků v odvětví vína, jakož i pravidla, podle kterých může být stanoveno, zda tyto výrobky nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, jsou metody a pravidla doporučené a zveřejněné OIV.“*

[33] Nejvyšší správní soud z obou výše popsaných odkazů, jimiž je sdělení č. 2010/C 43/01 vybaveno, dovozuje, že první z nich (odkaz na čl. 15 odst. 2 nařízení č. 606/2009) slouží k ozřejmění právního základu pro publikaci seznamu právě formou sdělení v Úředním věstníku Evropské unie, kdežto ten druhý (odkaz na čl. 120g první pododstavec nařízení č. 1234/2007) je odkazem na právní základ stanovování metod jako takový. Posledně uvedený právní základ stanovování metod je přitom podle Nejvyššího správního soudu rozhodující. Nelze proto opomenout skutečnost, že ačkoli prvně uvedené nařízení č. 606/2009 bylo účinné v době provádění kontrolní činnosti žalované u stěžovatelky, nebylo tomu tak již v případě nařízení č. 1234/2007, které bylo s účinností ke dni 1. 1. 2014 zrušeno a nahrazeno novým „základním“ nařízením č. 1308/2013. Podle posledně uvedeného nařízení je proto třeba posuzovat právní základ stanovování povolených analytických metod. Jako takový základ už přitom samozřejmě nemohlo sloužit neúčinné nařízení č. 1234/2007, na jehož základě bylo sdělení č. 2010/C 43/01 vydáno. Z toho podle Nejvyššího správního soudu logicky vyplývá, že pouhé „sdělení“, zveřejněné v části „C“ Úředního věstníku Evropské unie ještě před účinností rozhodného nařízení č. 1308/2013, nemůže jednak dosahovat kvality „prováděcího aktu“ předvídaného čl. 80 odst. 5 tohoto nařízení, a nadto bylo vydáno na základě odlišné právní koncepce

pokračování

stanovování povolených analytických metod, která není zcela kompatibilní s koncepcí založenou předchozím nařízením č. 1234/2007. Z těchto důvodů se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že sdělení č. 2010/C 43/01 není prováděcím aktem dle čl. 80 odst. 5 nařízení č. 1308/2013, a proto podle odkazovaného ustanovení platí, že se určení povolených metod ponechává na národních právních úpravách.

[34] Pokud dále stěžovatelka namítala, že krajský soud měl řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem přerušit, má Nejvyšší správní soud za to, že na tuto námitku v podstatě již odpověděl v odst. 25 až 27 tohoto rozsudku. Krajský soud byl povinen stěžovatelčiny námitky vypořádat, a proto je zbytečné v tomto kontextu uvažovat o přerušení řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu.

[35] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 věty první před středníkem napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V tom bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tedy v dalším řízení vypořádá také jím předtím nevypořádané žalobní námitky (zvláště pak námitku, že Metoda neposkytuje vědecky věrohodné výstupy) včetně případného doplnění dokazování k rozhodným skutkovým tvrzením obou účastníků řízení.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne s ohledem na § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu